

SUIT

Let op je concentratie

SUIT

Let op je concentratie

Dion H. Huygen

Schrijver: Dion H. Huygen

Oorspronkelijke titel: SUIT: Mind your concentration

Coverontwerp: Dion H. Huygen

Foto: Kim Moens

ISBN: 9789402138474

© Dion H. Huygen

FOR MY FRIENDS

1

New York, buitenwijken

De wekker liep af. Micaela, een tienermeid die een normaal leven leid, draaide zich om in bed, drukte de wekker uit en deed haar nachtlampje aan.

Ze keek even rustig haar kamer rond, wat ze altijd deed als ze wakker werd. Na enkele seconden sloeg ze haar deken van zich af en schrok zich kapot: in plaats van een kort lichtgrijs broekje en een zwart shirtje waar ze altijd mee in sliep, had ze nu iets anders aan. Iets totaal anders.

Ze had een zwart polyester pak aan die van de punt van haar tenen tot aan haar nek reikte. Ook haar handen zaten er volledig in en onder aan haar voeten zat de onderkant van een hakschoen, met een hak van zo'n 7 centimeter en dikke zolen van zo'n 1,5 centimeter. De binnenste helft van de pijpen waren donkerder dan de buitenste helft. Die donkere lijn liep door naar boven. Hij liep over haar hele li-

chaam en was via de schouders verbonden met de donkerdere stof die over Micaela's rug liep. Haar zij en haar armen waren, net zoals de buitenste helft van haar pijpen, lichter zwart.

Micaela ging rechtop zitten, zette haar voeten naast haar bed op de grond en stond op. Ze liep naar de grote spiegel toe die aan de deur van haar kledingkast hing. De spiegel besloeg het volledige oppervlak van de deur. Ze ging ervoor staan en bekeek zichzelf eens goed in het pak. Ze draaide zich voor de spiegel om haar zij en rug ook goed te kunnen bekijken. Het pak zat strak om haar lichaam heen en Micaela vond het haar eigenlijk best sexy staan.

Er zat een rits op haar rug en omdat Micaela nog steeds geen idee had waarom ze het pak aan had en er een schooldag voor de boeg stond, besloot ze het pak uit te doen. Terwijl ze haar hand naar haar rug bewoog, vloog opeens haar telefoon van haar nachtkastje richting haar hand. Micaela schrok hiervan en wist met moeite haar telefoon vast te pakken voor deze op het zachte witte kleed viel dat op de vloer van haar kamer lag. Het was dan wel een zacht kleed, maar niemand, zeker een puber niet, stunt met zijn telefoon.

Micaela was niet alleen blij dat ze haar telefoon had kunnen pakken, maar ze was nog blijer dat ze van

schrik niet had gegild. Dan stond haar vriendje, die een kamer verderop sliep, gelijk bij haar in de kamer en zag hij haar met het pak aan.

Haar vriendje sliep een kamer verderop omdat ze nog niet heel lang bij elkaar waren en ze nog niet genoeg geld hadden om een tweepersoonsbed te kunnen kopen en dat op Micaela's kamer te plaatsen. Het bed van Micaela's vriendje, Sam, mochten ze van Micaela's moeder niet tegen dat van Micaela zetten omdat:

A: Micaela's bed hoger was dan het logeerbed waar Sam nu tijdelijk op sliep.

B: Van Micaela's moeder ze pas samen mochten gaan slapen als ze een jaar verkering hadden en dan zou zij ook het bed voor hen betalen.

Stiekem was Micaela's moeder ook te bang dat haar dochter al ontmaagd zou worden op haar 15e.

Sam logeerde bij Micaela en haar ouders omdat zijn ouders een wereldreis maakten en zijn naaste familie in een andere staat woonde. Sam had zijn leven in New York en had dan ook geweigerd om naar een andere staat te moeten als hij ook gewoon bij zijn vriendin mocht verblijven zo lang als zijn ouders weg waren.

Micaela deed het pak gauw uit en verstopte het onder een stapel T-shirts en truien achterin haar kast.

Het pak had iets, maar wat?

Micaela deed haar normale kleren aan. Een spijkerbroek, een zwart mouwloos T-shirt en een zwart jasje.

Ze liep de trap af naar beneden. Micaela deed de deur van de woonkamer open en liep naar binnen. 'Morge, schatje!', riep haar moeder vanuit de keuken. De woonkamer en de keuken waren met een klein stukje muur, die in een boog liep, van elkaar gescheiden. 'Morge mam,' zei Micaela terwijl ze de keuken binnenliep. Sam stond op van de keukentafel en liep naar zijn vriendin toe. 'Goeie morgen, schoonheid,' zei hij. Hij legde zijn beide handen op haar heupen en ze gaven elkaar een kusje op de lippen. 'Niet te klef, hè,' grapte Micaela's moeder, Katlin. 'Geef jij dan het goede voorbeeld bij pap?', ketste Micaela terug. Iedereen moest lachen. Sam en Micaela lieten elkaar los en gingen aan tafel zitten. Katlin had de tafel voor drie gedekt.

Micaela's vader was een druk bezette zakenman die in New York City in de hoogste wolkenkrabber werkte. Hij was altijd al een uur weg voordat de overige bewoners ontwaakten en kwam pas na zeven uur 's avonds, soms zelfs pas na acht uur, weer thuis.

Ze aten zwijgzaam hun ontbijt op. Toen Micaela en Sam klaar waren, gingen ze tegelijk naar boven toe. Sam moest zijn tas voor die dag nog inpakken en Micaela moest haar haar en make-up nog doen.

Twintig minuten later was Micaela weer beneden. Ze ging op de bank zitten en pakte haar telefoon. Sam kwam ongeveer twee minuten later beneden. 'Ik ben er klaar voor,' zei hij en gooide Micaela's jas naar haar toe. Micaela ving hem op, stond op en trok hem aan. 'Doen jullie wel voorzichtig in de stad?', vroeg Katlin vanuit de keuken. 'Zoals iedere dag dat we alleen naar school gaan: ja, dat doen we,' zei Micaela. 'Sam is toch bij me.' 'Dat garandeert nog steeds niets,' grapte Katlin. Sam ritste snel zijn jas dicht en sprong op Katlin af. 'Jij ook altijd met je grappen!', lachte hij terwijl hij kort met haar stoeide.

Sam werd er behandeld alsof hij de broer en niet de vriend van Micaela was. Sam behandelde Katlin en Micaela's vader ook alsof het zijn eigen ouders waren.

'Kom je, Tarzan?', vroeg Micaela lachend om de capriolen van haar vriend. Sam liet Katlin weer los. Hij pakte de fietshelmen van de grond af, liep naar Micaela toe en gaf haar haar helm. Voordat ze de helmen opzette, gaven ze elkaar nog een kusje. Met een

helm op gaat dat vrij moeilijk. Ze pakten hun tassen, liepen naar de garage en pakten hun fietsen. Ze stapten op en reden weg, terwijl Katlin hen vanuit de garage nakeek.

2

Het was 10 uur in de ochtend. Micaela had wiskunde. Haar docente was een jonge vrouw van 25 die geliefd was bij de leerlingen omdat ze erg soepel was en vaak grappen maakte tijdens de les om zo de aandacht vast te houden.

Als er geen schoolleiders of de directeur in de buurt waren, leverde ze zelfs felle kritiek op hen en maakte grappen over hen.

De docente had vandaag weer zo'n moment gehad waarbij ze alles op een lachwekkende manier afzeek. Ze had daarna, voortbordurend op haar kritieken, uitleg gegeven en na een half uur was het toch echt tijd om aan het werk te gaan. Praten tijdens het huiswerk maken verbood ze nooit, zolang er maar ontwikkelingen in het schrift waren. Dus ook nu werd er vrolijk verder gepraat terwijl de opdrachten werden gemaakt.

Micaela had even geen behoefte aan kletsen en focuste zich op de sommen, terwijl haar vriendinnen,

waarvan twee achter haar zaten en haar beste naast haar, kletsten over van alles en nog wat.

Opeens hoorde Micaela hard geschreeuw, gegil en een pistoolschot. Ze schrok hiervan en keek snel om zich heen. Er was niets raars te zien in de klas en toen ze uit het raam naar het schoolplein keek, was daar ook alles normaal. Ze was zo gefocust bezig geweest dat ze niet had verstaan wat er geschreeuwd was. Het geschreeuw werd meer en Micaela kon nu wel iets van woorden horen, maar wist geen zinnen te vormen met wat ze verstond. Ze keek haar vriendinnen aan en vroeg: 'Horen jullie ook geschreeuw en gegil?' Haar vriendinnen keken elkaar vragend aan. Allen zeiden ze dat ze niets hoorden. 'En pistoolschoten?', vroeg Micaela verder. Haar vriendinnen schudden "nee".

Micaela dacht terug aan het zwarte pak van vanmorgen. Het geschreeuw, gegil en de pistoolschoten die ze net had gehoord die haar vriendinnen niet hadden gehoord en het pak: het moest wel iets met elkaar te maken hebben. Aangezien ze toch vooraan in de klas zat en tegenover het bureau van haar docente, hoefde ze niet veel moeite te doen om haar aandacht te krijgen. 'Vertel het maar, Micaela,' zei ze. 'Ik voel me niet heel erg lekker. Mag ik me ziek

melden?' 'Natuurlijk. Rust maar goed uit.' Ze gaf haar een lach en een knipoog.

Micaela pakte gauw haar spullen in. Voordat ze kon opstaan om het lokaal uit te lopen, vroegen haar vriendinnen wat ze had. 'Buikkrampen,' antwoordde Micaela. Ze wist dat ze nu ook even moest acteren dat ze last had van haar buik, en dat hield ze vol tot aan de deur.

Ze melde zich snel ziek, pakte haar jas en helm uit haar kluisje, stapte op de fiets en reed weg.

Katlin was op haar werk en Sam zat de hele dag op school. Haar vader was altijd aan het werk, dus ook hem kon ze thuis niet tegenkomen.

Ze fietste zo hard als ze kon. Eenmaal thuis legde ze gauw haar helm weg, hing haar jas op, legde haar tas weg en appte Sam dat ze ziek thuis was en dat hij zich geen zorgen over haar hoefde te maken.

Micaela rende de trap op en pakte het pak achter uit haar kledingkast vandaan. Ze wist dat ze een overval of iets soortgelijks hoorde en dat dat nu speelde. Micaela trok haar kleren uit, deed haar haar in een staart en trok het pak aan. 'Show me your secrets,' zei ze.

3

Micaela liep snel naar buiten. Eenmaal buiten voelde ze rare tintelingen door haar lichaam lopen. Het waren geen pijnlijke tintelingen, maar zolang ze niet wist wat het was, was het best irriterend.

Ze luisterde nog eens goed. Ze kon precies de richting waar het geluid vandaan kwam bepalen en wist gek genoeg ook in welke winkel het was. Ze begon te rennen. Niet normaal snel, nee: supersnel. Voorbijgangers vroegen zich af wat er in hemelsnaam zo snel voorbij kon schieten.

Micaela was zich van haar snelheid bewust, maar vond het niet vreemd dat ze dit kon, wat haar verbaasde. Als je zo snel rent dat blaadjes ervan wegwaaien en mensen je niet kunnen zien, althans: herkennen, en je bent niet verbaasd over je eigen kracht: wat kan er dan met je aan de hand zijn?

Micaela rende door en binnen enkele seconden stond vlak bij de juwelierszaak waar de overval, een

kwartier nadat Micaela het eerste geluid had gehoord, zich nog steeds plaatsvond.

Voor de deur van de zaak stonden politieauto's geparkeerd. Achter de auto's zochten agenten met hun pistolen op de juwelierszaak gericht dekking. Ongeveer tien meter van de politieauto's af hielden agenten het publiek op afstand.

Micaela wist dat ze met dit pak zou opvallen en iemand haar zeker in de gaten zou krijgen.

Opeen voelde ze zich aangetrokken door de muur van een wolkenkrabber. De aantrekking van het gebouw op Micaela werd alsmaar groter, wat Micaela aan de ene kant heel gek vond en aan de andere kant normaal: de aantrekkingskracht van het gebouw zat dertig meter boven de grond. Micaela gaf het stoeien met de kracht al snel op, stak haar rechterhand open naar de aantrekkingskracht toe, concentreerde zich en zette af op de grond. Zonder verder moeite te hoeven doen, vloog Micaela naar het punt toe. Eenmaal aangekomen drukte ze haar handen en voeten tegen de wand aan. Ze bleef hangen. Zonder moeite...

Eerst hoor je geluiden die niemand anders kan horen en weet je ook precies waar het geluid vandaan komt en wat er gebeurt, vervolgens ren je pijlsnel en daarna kan je dertig meter boven de grond aan

de muur van een wolkenkrabber blijven hangen. Micaela vond die gedachte best wel gestoord, maar op dit moment was het keiharde realiteit voor haar. Ze kon er ook niets anders van maken dan dat het pak haar deze gaven en krachten had gegeven, want gisteren was ze nog een stil, bang en verlegen meisje.

Ze "liep", voor zover je dat lopen kon noemen, naar de zijkant van de muur en keek om de hoek. De politie stond met getrokken pistolen te kijken naar de overvallers in de zaak, die de twee medewerkers en vier klanten gegijzeld hielden. Een van de agenten pakte er een megafoon bij om te gaan onderhandelen met de gijzelnemers. "Mijn naam is...". Verder kwam hij niet.

Micaela was naar beneden gesprongen en rende, net zo snel als ze net ook deed, tussen de menigte door, langs de politieauto's, door de deur en viel gelijk een van de drie gijzelnemers aan. Met een vloeiende beweging pakte ze zijn pistool af, schoot een van zijn maten in zijn buik terwijl ze hem over haar schouder tilde en naar de andere kant van de zaak gooide. De gijzelnemer kwam hard met zijn hoofd tegen de muur aan en raakte bewusteloos.

Één gijzelnemer was bewusteloos, en de ander had een schotwond. Nog één te gaan. Zonder te stoppen

met vechten pakte Micaela de laatste gijzelnemer hardhandig aan. Ze draaide zijn arm om haar heen en gaf hem vervolgens een snoeiharde tik met haar elleboog in zijn buik. De gijzelnemer kreunde en zakte in elkaar. Voor de zekerheid schoot Micaela hem nog in zijn beide knieën.

Micaela besepte dat ze geen masker op had en er camera's aanwezig waren die haar gezicht konden filmen, waardoor ze herkend zou kunnen worden. Nog altijd zonder oponthoud bleef Micaela razendsnel bewegen en ze maakte dat ze wegkwam. Ze rende gauw de juwelierszaak uit, langs de politieauto's en het publiek, die voor haar juichte.

4

Eenmaal weer thuis wilde Micaela het pak gauw weer uit doen. Ze deed haar kledingkast open en schoof de kleding iets naar voren zodat het pak er achter kon. Achter haar kleding lag echter al iets. Een masker.

Micaela pakte het masker op en bekeek het even. Het had geen groot oppervlak, maar ook weer geen kleine en er was weinig ruimte voor haar ogen. De zijkanten van het masker liepen in een klein puntje omhoog en de onderkanten liepen in een boog.

Micaela deed de deur van haar kledingkast dicht, zodat ze in de spiegel kon kijken.

Ze had het masker in haar hand en bekeek het nog een keer. Ze hield het masker met beide handen vast en plaatste het toen voor haar ogen. Een sterke, pijnlijke stroom liep door Micaela's lichaam heen. Ze zakte van de pijn door haar knieën en wist nog net rechtop te blijven zitten. Ze schreeuwde het uit

en toen stopte de pijn. Hijgend kwam ze bij. De pijnlijke stroom had haar volledig verzwakt. Ze keek in de spiegel, maar was zo zwak dat ze vrijwel niets meer zag. Ze wankelde en verloor het bewustzijn.

5

Langzaam kwam Micaela weer bij. Ze lag op het zachte witte kleed midden in haar kamer. Ze drukte zichzelf op, maar ze bleef wel op de grond zitten, steunend op haar armen. Micaela schudde haar hoofd even flink heen en weer en legde toen een van haar handen op haar voorhoofd. Ze had een barstende hoofdpijn van de pijnlijke stroom van daarnet. 'Wat is er met me aan de hand?', vroeg ze zichzelf hardop af.

Micaela keek in de spiegel. Ze had het masker nog steeds op. Het was niet van haar hoofd afgevallen toen ze de grond raakte. Ze stond op en bekeek het masker in de spiegel van dichtbij. Het masker reikte tot net over haar dunne wenkbrauwen heen. Als ze die optilde, ging het masker mee met de beweging. Het gat voor haar ogen was precies groot genoeg. Micaela voelde dat er weer een kracht op haar handen werkte en er werkte er ook een op het masker. Ze legde haar vingertoppen op het masker, zonder

ze over de randen te leggen. Ze haalde haar hand terug en het masker bleef eraan hangen, ook wanneer Micaela haar hand ondersteboven hield. Ze deed het masker weer terug voor haar ogen en haalde haar hand weg. Het masker bleef aan haar gezicht hangen en ze voelde deze keer niets. Er gebeurde ook niets.

Ze deed het pak uit en trok haar nachtkleding aan: een kort lichtgrijs broekje en een zwart topje. Het pak legde ze weer achterin haar kast, vertopt achter haar kleding. Voordat ze het masker afdeed en bij het pak wilde leggen, bekeek ze zichzelf, met het masker nog op, nog een keer goed in de spiegel. Na enkele seconden deed ze ook het masker af en verstopte het op dezelfde plek als het pak. Ze deed de kastdeur dicht en wilde, voordat ze haar bed in kroop om bij te komen, nog één ding testen.

Ze liep naar haar bureau, scheurde een lege bladzijde uit een schrift, verfrommelde het en gooide het voor zich op de grond. Micaela strekte haar rechterarm en richtte haar open hand op het verfrommelde papiertje. Ze concentreerde zich. Het papiertje kwam los van de grond. Micaela tilde het op tot ongeveer een meter boven de grond, maakte toen een snelle beweging naar rechts en liet het papiertje los, dat doorvloog totdat het de muur raakte en naar